

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/504/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3713213070
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3713213070.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa K., zastúpeného P. proti odporcom 1) T., 2) P., za účasti vedľajšieho účastníka V., zastúpeného P., o zaplatenie 618,71 Eur s príslušenstvom a zmluvnej pokuty, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 31. marca 2015, č.k. 10C/93/2014-82, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľ je **p o v i n n ý** zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane **odporcov 1), 2)** náhradu trov odvolacieho konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia vo výške 16,39 Eur, do troch dní, k rukám P.. X. X..

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd svojím rozsudkom odporcom 1), 2) uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi spoločne a nerozdielne 48,71 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 48,71 Eur od 20.11.2011 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku návrh zamietol, odporcom 1), 2) náhradu trov konania nepriznal a navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy právneho zastúpenia vo výške 119,33 Eur, k rukám právneho zástupcu vedľajšieho účastníka P.. X. X., do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Po vykonanom dokazovaní okresný súd dospel k záveru, že návrh bol podaný dôvodne len čo do zaplatenia sumy 48,71 Eur, a to z dôvodu, že považoval úver poskytnutý navrhovateľom odporcom 1), 2) na základe zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch. V zmluve totiž absentujú základné obsahové náležitosti, ktoré predpokladá § 9 ods. 2 písm. i), j), k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch - absentuje výška, počet, termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom, chýba stanovenie úrokovej sadzby. Za úrokovú sadzbu sa považuje stanovenie ročnej úrokovej sadzby, nie úroková sadzba za 13 mesačných splátok. Rovnako absentuje údaj o RPMN, keď je stanovená v zmluve len priemerná RPMN za 13 mesiacov (nie za rok, ako to vyplýva aj z jej názvu) a RPMN je stanovená až na zadnej strane nazvanej Obchodné podmienky, pod bodom 1, a to vo výške 67,70 %, pričom sa opäť nejedná o ročnú mieru nákladov, ale mieru nákladov za 13 mesiacov. Dôsledkom porušenia tejto povinnosti v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) citovaného zákona je, že sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, preto okresný súd zamietol návrh v časti, v ktorej navrhovateľ požadoval odplatu vo výške 570 Eur (teda úrok 20 % z istiny + odmena 18 % z istiny). Vzhľadom na skutočnosť, že odporcovia 1), 2) uhradili z poskytnutého úveru vo výške 1.500 Eur sumu 1.451,29 Eur, rozdiel predstavuje sumu 48,71 Eur, ktorú sumu okresný súd navrhovateľovi ako dôvodne uplatnenú priznal. Na zaplatenie dlhu boli odporcovia 1), 2) zaviazaní spoločne a nerozdielne podľa § 533 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odporcovia 1), 2) sa preukázateľne dostali do omeškania s plnením ich peňažného dlhu, a to najskôr od 20.11.2011, t. j. nasledujúci deň po zosplatnení celého úveru (dňa 19.11.2011), preto okresný súd podľa ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v spojení s § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995

Z. z. zaviazal odporcov 1), 2) zaplatiť navrhovateľovi úrok z omeškania v uplatnenej zákonnej výške 9,25 % ročne (základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania, t. j. 1,25 % zvýšená o 8 percentuálnych bodov) z priznanej sumy 48,71 Eur od 20.11.2011 do zaplatenia. Navrhovateľ ďalej požadoval od odporcov 1), 2) zaplatenie zmluvnej pokuty 3,3 % z istiny úveru za každý začatý kalendárny mesiac omeškania, spolu za omeškanie od novembra 2011 do decembra 2011, t. j. za 2 mesiace požadoval sumu 99 Eur. Dojednanie zmluvnej pokuty za omeškanie vo výške 3,3 % z istiny pri úvere poskytnutom na 13 mesiacov, čo bol daný prípad, predstavuje mesačne 49,50 Eur. Aj keď zákon vyslovene neupravuje, že by dojednanie o zmluvnej pokute malo predstavovať jednorazovú sankciu, a teda nevylučuje jej dojednanie percentuálne ako opakované plnenie, takéto dojednanie v tomto konkrétnom prípade predstavuje neprijateľnú sankciu spolu s ďalšími dojednaniami o výške úroku, ako aj odplaty vzhľadom k celkovej výške požadovaného plnenia (20 % úrok, 18 % odmena a 39,6 % ročne zmluvná pokuta) a svojím charakterom je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a teda absolútne neplatné. Z uvedených dôvodov okresný súd návrh navrhovateľa aj v tejto časti zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p. a odporcom 1), 2) ako úspešným účastníkom priznal plnú náhradu trov konania, keďže mali neúspech v pomerne nepatrnej časti, čo do sumy 48,71 Eur (6,79 %) z pôvodne žalovanej sumy 717,71 Eur (čo predstavuje ich úspech 93,21 %). Odporcom 1), 2) a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov 1), 2) tak vzniklo právo na náhradu trov konania. Odporcom 1), 2) žiadne trovy konania nevznikli, a preto im okresný súd ich náhradu nepriznal. Vedľajší účastník si uplatnil náhradu trov konania titulom trov právneho zastúpenia vo výške 187,92 Eur, z ktorých mu súd priznal ako dôvodne uplatnenú sumu 119,33 Eur. Pri určení výšky trov právneho zastúpenia okresný súd vychádzal z hodnoty konania 717,71 Eur v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v platnom znení. Právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonal 2 úkony právnej služby, a to prevzatie vecí a príprava zastúpenia, vyjadrenie zo dňa 12.01.2015, za ktoré vzhľadom na hodnotu sporu patrí podľa § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 MS SR č. 655/2004 Z. z. tarifná odmena 51,45 Eur x 2 úkony a náhrada hotových výdavkov 8,04 Eur x 1 za úkon vykonaný v roku 2014 (prevzatie a príprava zastúpenia) a 8,39 Eur x 1 za úkon vykonaný v roku 2015 (podanie vyjadrenia). Právny zástupca vedľajšieho účastníka si nesprávne uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia v zmysle § 13 ods. 2 citovanej vyhlášky. Z zmyslu citovaného ustanovenia možno postupovať len pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb. V danej veci bol advokát splnomocnený na zastupovanie len jednej osoby, a to vedľajšieho účastníka - občianskeho združenia V. H. X. Q.. Skutočnosť, že vedľajší účastník v konaní vystupoval na ochranu práv dvoch žalovaných, nemožno stotožňovať a subsumovať pod ustanovenie § 13 ods. 2 citovanej vyhlášky.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie navrhovateľ, a to do výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka. Uplatnil odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o trovách vedľajšieho účastníka zmenil tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania neprizná. Namietal, že úkony, za ktoré má byť vedľajšiemu účastníkovi priznaná náhrada trov konania, neboli vykonané účelne. Vyjadril názor, že vedľajší účastník vstúpil do súdneho konania nie za účelom chrániť odporcu a jeho práva, ale za účelom získať svoj prospech, teda náhradu trov konania. Za neúčelné považoval trovy vedľajšieho účastníka na strane odporcov z dôvodu, že tento doručil súdu len oznámenie o svojom vstupe do súdneho konania, ktoré obsahovalo všeobecné argumentačné náležitosti pre spotrebiteľskú vec, bolo zjavne nepresné, nejednalo sa o konkrétne vyjadrenie k danej veci, pričom odporca nevedel, ani dodnes nevie o zámere vedľajšieho účastníka do konania vstúpiť a hájiť jeho práva. Oznámenie o vstupe vedľajšieho účastníka do konania podľa jeho názoru nemá žiaden význam, nakoľko súd má v spotrebiteľských veciach ex offo hájiť práva spotrebiteľa a dbať o zvýšenú mieru jeho ochrany ako slabšieho prvku. Zdôraznil, že vedľajší účastník nevstúpil len do jednej časti súdneho konania, aby hájil záujmy odporcu v niektorej časti, ale vstúpil do celého konania, a preto musí zdieľať procesný osud a následok voči tomu účastníkovi, na strane ktorého do konania vstúpil, teda zdieľa osud odporcu. Z tohto dôvodu malo byť o trovách konania rozhodnuté podľa § 142 ods. 2 O.s.p. Vytýkal, rozhodnutiu súdu prvého stupňa nedostatočné odôvodnenie s poukazom na § 157 ods. 2 O.s.p. Poukázal na zákon č. 353/2004 Z. z., ktorým bol novelizovaný Občiansky súdny poriadok s účinnosťou od 01.01.2015, ktorý upravuje nutnosť súhlasu účastníka so vstupom vedľajšieho účastníka do súdneho konania, čo v tomto prípade nebolo dodržané.

Vedľajší účastník na strane odporcov 1), 2) vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť. Uplatnil náhradu trov odvolacieho konania. Hodnotenie úkonov právnej pomoci vedľajšieho účastníka na strane odporcov považoval za účelné a hospodárne. Poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ sám uplatňuje

trovy právneho zastúpenia, pričom v odvolaní namieta priznanie náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi z dôvodu neúčelnosti. Navrhovateľ využil zákonné právo na zastúpenie advokátskou kanceláriou, toto však upiera vedľajšiemu účastníkovi, ktorá úvaha je v priamom rozpore s čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Poukázal na aktuálnu judikatúru a rozhodovaciu činnosť súdov, týkajúcu sa trov vedľajšieho účastníka a zdôraznil, že trovy právneho zastúpenia treba považovať za účelne vynaložené trovy, nakoľko každý má právo na to, aby sa hoci i v jednoduchšej, skutkovo a právne menej zložitej veci dal zastúpiť advokátom.

Krajský súd v Trenčíne preskúmal vec v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. v rozsahu podaného odvolania a jeho dôvodov a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné v odvolaní napadnutej časti potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny. Vo veci bolo rozhodnuté bez pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p.

Predmetom preskúmania odvolacím súdom bol len výrok rozsudku súdu prvého stupňa o trovách konania vedľajšieho účastníka na strane odporcov 1), 2). Vo výroku, ktorým bola odporcom 1), 2) uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľovi spoločne a nerozdielne 48,71 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 48,71 Eur od 20.11.2011 do zaplatenia, vo výroku, ktorým bol vo zvyšku návrh zamietnutý a vo výroku, ktorým odporcom 1), 2) náhrada trov konania nebola priznaná, rozsudok súdu prvého stupňa nebol účastníkmi napadnutý odvolaním, tieto výroky nadobudli právoplatnosť, a preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v tejto časti nepreskúmal (§ 206 O.s.p.).

Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že navrhovateľ sa podaným návrhom proti odporcom 1), 2) domáhal zaplatenia sumy 618,71 Eur s príslušenstvom a zmluvnej pokuty vo výške 99 Eur s odôvodnením, že odporcom 1), 2) na základe zmluvy o úvere poskytol úver vo výške 1.500 Eur, ktorý sa odporcovia zaviazali zaplatiť v 13-tich mesačných splátkach tak, že prvé tri splátky zaplatia po 7,50 Eur, ďalších desať splátok po 204,75 Eur. Odporcovia mu uhradili len sumu 1.451,29 Eur.

V priebehu konania vstúpil do konania vedľajší účastník na strane odporcov 1), 2), ktorý navrhol návrh prevyšujúci sumu 48,71 Eur zamietnuť z dôvodu, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko zmluva, uzavretá medzi účastníkmi, trpí viacerými obsahovými nedostatkami spočívajúcimi vo výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, poradia, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru a pod., namietal zaplatenie zmluvnej pokuty odporcami 1), 2), ktorá predstavovala 39,6 % ročne, považoval ju za neprimerane vysokú a individuálne nedojednanú, ako i neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi.

Okresný súd návrhu v časti o zaplatenie 48,71 Eur s prísl. vyhovel a vo zvyšnej časti návrh zamietol, nakoľko považoval úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch a dojednanie o zmluvnej pokute za neprijateľnú zmluvnú podmienku, t. j. absolútne neplatné zmluvné dojednanie. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p. tak, že odporcom 1), 2) náhradu trov konania nepriznal, nakoľko im žiadne trovy nevznikli a navrhovateľa zaviazal k náhrade trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka na strane odporcov 1), 2) vo výške 119,33 Eur za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, vyjadrenie k návrhu) po 51,45 Eur, 1 x režijný paušál 8,04 Eur, 1 x 8,39 Eur, 83,98 Eur podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Navrhovateľ v podanom odvolaní namietal predovšetkým vstup vedľajšieho účastníka do konania, účelnosť vynaložených trov vedľajšieho účastníka a aplikáciu ust. § 142 ods. 3 O.s.p.

V občianskom súdnom konaní sa o náhrade trov konania rozhoduje podľa zásady zodpovednosti za výsledok alebo zodpovednosti za zavinenie alebo za náhodu. Ustanovenie § 142 O.s.p. upravuje rozhodovanie o náhrade trov konania podľa miery úspechu účastníka v konaní. Je založené na zásade zodpovednosti za výsledok alebo na zásade úspechu ako základnom princípe, určujúcim, ktorý z účastníkov v konečnom dôsledku poniesie ťarchu všetkých súdnych trov. Predpokladom, splnením ktorého vznikne nárok na náhradu trov konania, je v prvom rade plný úspech vo veci, ktorý sa zisťuje porovnaním petitu návrhu a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej. Pokiaľ ide o rozsah náhrady trov konania, je v posudzovanom prípade potrebné vychádzať zo základnej zásady vyplývajúcej z ustanovenia § 142 O.s.p., a to miery úspechu vo veci. Len ak má účastník plný úspech vo veci, alebo mal úspech čiastočný s tým, že neúspech mal len v nepatrnej časti, prizná sa mu podľa

§ 142 ods. 1, resp. § 142 ods. 3 O.s.p. celá náhrada trov konania. Ak mal účastník úspech len čiastočný, náhrada trov sa podľa § 142 ods. 2 O.s.p. pomerne rozdelí, prípadne (ak úspech vyváži neúspech) súd vysloví, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Okresný súd sa pri rozhodovaní o trovách konania týmito zásadami riadil, a pokiaľ na svoje rozhodnutie o trovách konania aplikoval ust. § 142 ods. 3 O.s.p., bolo jeho rozhodnutie správne, nakoľko neúspech odporcov 1), 2) bol len v nepatrnej časti predstavujúcej 6,78 % z hodnoty sporu.

Posúdenie správnosti rozhodnutia okresného súdu v zmysle podaného odvolania navrhovateľa spočívalo i na právnom posúdení otázky, či právo na náhradu trov konania, priznané podľa § 142 ods. 3 O.s.p., sa vzťahuje i na vedľajšieho účastníka, podporujúceho v konaní prevažne úspešných odporcov 1), 2) (spotrebiteľov).

So zavedením inštitútu vedľajšieho účastníka, vystupujúceho na podporu účastníka - spotrebiteľa (ustanovenie § 93 ods. 2 O.s.p.), nedošlo k žiadnej takej zmene ustanovení O.s.p. o náhrade trov konania (ustanovenie § 142 až § 150 O.s.p.), ktorá by reagovala na nový inštitút. Súčasne ani samotná právna úprava uvedeného inštitútu problematiku náhrady trov konania neupravuje. Nie je tak daný žiaden zákonný podklad pre zmenu ustálenej súdnej praxe z obdobia pred zavedením vedľajšieho účastníctva podľa ustanovenia § 93 ods. 2 O.s.p., ktorá priznávala náhradu trov konania aj vedľajšiemu účastníkovi. Právo na náhradu trov konania, ako aj povinnosť nahradiť trovy konania, vyplýva z ustanovenia § 93 ods. 4 O.s.p., v zmysle ktorého má vedľajší účastník v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Pokiaľ teda Občiansky súdny poriadok nevyhradzuje práva a povinnosti v konaní iba niektorému z účastníkov, teda výslovne navrhovateľovi (napr. dispozícia s návrhom) alebo odporcovi (napr. súhlas so späťvzatím), je potrebné všetky ostatné práva a povinnosti, dané Občianskym súdnym poriadkom všeobecne účastníkovi konania, považovať aj za práva a povinnosti vedľajšieho účastníka. Pretože ustanovenia § 142 O.s.p., použité aj v danom prípade, neviaže právo na náhradu trov konania výslovne na odporcu, ale vo všeobecnosti na účastníka, zakladá uvedené ustanovenie povinnosť, ako aj právo na náhradu trov konania s poukazom na ust. § 93 ods. 4 O.s.p. aj vedľajšiemu účastníkovi v zmysle zásad zodpovednosti za výsledok, a to podľa miery úspechu vo veci.

Z uvedeného vyplýva, že vedľajší účastník, hoci v konaní zostáva treťou osobou, má rovnaké práva a povinnosti ako účastník, na stranu ktorého vstúpil podľa § 93 ods. 4 O.s.p., a preto pre prípad úspechu ním podporovaného účastníka v súdnom konaní má rovnako ako úspešný účastník právo na náhradu trov konania. Správne preto okresný súd priznal vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov 1), 2) náhradu trov konania spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia s poukazom na ust. § 142 ods. 3 O.s.p. Námetka navrhovateľa o nemožnosti aplikácie ust. § 142 ods. 3 O.s.p. vo vzťahu k trovám konania vedľajšieho účastníka dôvodná nebola. Navyiac, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že odvolací návrh uplatnený navrhovateľom (... vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznáva...) nie je kompatibilný s ust. § 142 ods. 2 O.s.p, ktorého aplikácie sa navrhovateľ dovoľával. Ustanovenie § 142 ods. 2 O.s.p. na danú vec nedopadá z dôvodov uvedených v predchádzajúcej časti tohto odôvodnenia.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že trovy konania v prípade, ak sa vedľajší účastník nechá zastúpiť advokátom, nemožno považovať za účelne vynaložené na uplatnenie alebo bránenie práva, odvolací súd poukazuje na článok 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi za podmienok ustanovených zákonom. Ak navrhovateľ má právo nechať sa zastúpiť právnym zástupcom, takisto každý iný účastník súdneho konania za rovnakých podmienok môže toto právo, garantované Ústavou Slovenskej republiky, využiť za podmienok, ktoré v danom prípade bližšie upravuje O.s.p. (§ 18, § 24, § 25 ods. 1, § 93 ods. 4 O.s.p.).

V ust. § 93 ods. 2 O.s.p. zákonodarca zvýšil ochranu spotrebiteľov, keď umožnil na strane spotrebiteľa ako vedľajšiemu účastníkovi zúčastniť sa konania takej právnickej osobe, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, pričom takýmto predpisom je aj zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

K námietke neúčelnosti trov konania, vynaložených vedľajším účastníkom v tomto súdnom konaní (navrhovateľ spochybňoval úkony vedľajšieho účastníka v konaní vykonané), odvolací súd udáva len toľko, že vedľajší účastník do konania vstúpil svojím podaním, doručeným súdu dňa 19.09.2014. Dňa

15.01.2015 doručil súdu prvého stupňa podanie, v ktorom predstrel konkrétnu argumentáciu týkajúcu sa zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 10.12.2010, ktorá mala byť medzi účastníkmi uzavretá, poukázal na ust. § 52 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z., § 2 písm. d), § 9 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z., ktoré na danú vec dopadajú, poukázal na obsahové nedostatky zmluvy s tým, že úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov a dojednanie o zmluvnej pokute za neplatné pre rozpor s dobrými mravmi, individuálne nedojednané a neprímerane vysoké. Je tak nesporné, že vedľajší účastník na strane odporcov 1), 2) vyvinul aktivitu v záujme „pomoci v spore“ účastníkom, na strane ktorých v konaní vystupuje, a v záujme ktorých ako vedľajší účastník do konania i vstúpil. Trovy vedľajšieho účastníka, spočívajúce v trovách právneho zastúpenia - odmene zástupcu vedľajšieho účastníka za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie veci, vyjadrenie k návrhu), vrátane režijných paušálov v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z. z. preto nie je možné považovať za neúčelne vynaložené.

K námietke navrhovateľa, že so vstupom vedľajšieho účastníka nebol odporcami 1), 2) vyjadrený súhlas v zmysle Občianskeho súdneho poriadku účinného od 01.01.2015, odvolací súd udáva, že ustanovenie § 93 ods. 3 O.s.p. zaviedlo od 01.01.2015 ako podmienku vstupu vedľajšieho účastníka na ochranu spotrebiteľa predloženie výslovného súhlasu podporovaného účastníka so vstupom na jeho stranu. Bez takéhoto súhlasu vedľajšie účastníctvo nevznikne, čo zákon vyjadruje tak, že súd na oznámenie o vstupe neprihliada. Predchádzajúca právna úprava takýto výslovný súhlas so vstupom nevyžadovala. Tento sa predpokladal, až pokiaľ nebol zistený opak a vedľajšie účastníctvo tak bolo založené okamžikom oznámenia vstupu. Vo všetkých konaniach, v ktorých vedľajší účastníci na ochranu spotrebiteľov oznámili svoj vstup do 31.12.2014, tak ich účasť v konaní vznikla bez ohľadu na existenciu, či neexistenciu výslovného súhlasu podporovaného účastníka. Práve preto, že v týchto prípadoch už vedľajšie účastníctvo vzniklo, neprichádza do úvahy opätovné posudzovanie jeho vzniku podľa novej právnej úpravy. Zo samotného novelizovaného znenia § 93 ods. 3 O.s.p. je zrejmé, že zavádza novú podmienku pre vznik vedľajšieho účastníctva a stanoví sankciu spojenú s jej nesplnením. Zjavne sa tak vzťahuje len do budúcnosti. Pokiaľ by mal zákonodarca v úmysle upravovať nielen podmienky vzniku vedľajšieho účastníctva, ale aj podmienky trvania vedľajšieho účastníctva, vzniknutého za predchádzajúcej právnej úpravy, vyžadovalo by to výslovnú úpravu, nevzťahujúcu sa len na podmienku vzniku vedľajšieho účastníctva, ale aj na podmienky trvania vedľajšieho účastníctva už vzniknutého.

V prospech uvedeného svedčí aj voľba sankcie spojenej podľa novej právnej úpravy s nedostatkom výslovného súhlasu podporovaného účastníka. Ako bolo uvedené, podľa novej právnej úpravy má nedostatok výslovného súhlasu podporovaného účastníka za následok, že súd na oznámenie o vstupe vedľajšieho účastníka neprihliada. Táto sankcia je použiteľná len na prípad vstupu vedľajšieho účastníka oznámeného po účinnosti novej právnej úpravy, teda od 01.01.2015. V opačnom prípade by vyvolala nemalé aplikačné problémy pri spätnom posudzovaní skoršej účasti vedľajšieho účastníka, najmä pri posudzovaní účinkov úkonov ním vykonaných.

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že výslovný súhlas podporovaného účastníka so vstupom vedľajšieho účastníka na jeho stranu podľa ust. § 93 ods. 3 O.s.p. v znení účinnom od 01.01.2015 je podmienkou vedľajšieho účastníctva len v prípadoch, keď vedľajší účastník oznámi svoj vstup za účinnosti tejto právnej úpravy, teda od 01.01.2015, čo nie je prípad danej veci, nakoľko vedľajší účastník v danej veci do konania vstúpil podaním, doručeným súdu dňa 19.09.2014.

Z týchto dôvodov krajský súd rozsudok okresného súdu v napadnutej časti podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p., keď v odvolacom konaní bol vedľajší účastník úspešný, a preto mu patrí náhrada trov odvolacieho konania. Trovy odvolacieho konania vedľajšieho účastníka spočívajú v trovách právneho zastúpenia - odmene za 1 úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa smerujúceho výlučne proti výroku o trovách konania vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny) vo výške 8,30 Eur podľa § 10 ods. 1, § 13a ods. 2 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a 1 x režijný paušál vo výške 8,39 Eur podľa § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky, spolu 16,69 Eur.

Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.